

Παραμύθι για ένα παιδικάρι που
ξεκίνησε να μάθει τι θα πει φόβος

Αδελφοί Γκριμ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Αδελφοί Γκριμ //

Παραμύθι για ένα παλικάρι που
ξεκίνησε να μάθει τι θα πει φόβος

 2019

ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

Επιμέλεια έκδοσης: **Γιάννης Φαρσάρης**

Πηγή κειμένου: [www.grimmstories.com]

Όλες οι εικόνες του παραμυθιού προέρχονται από παλαιότερες εκδόσεις και είναι ελεύθερες πνευματικών δικαιωμάτων

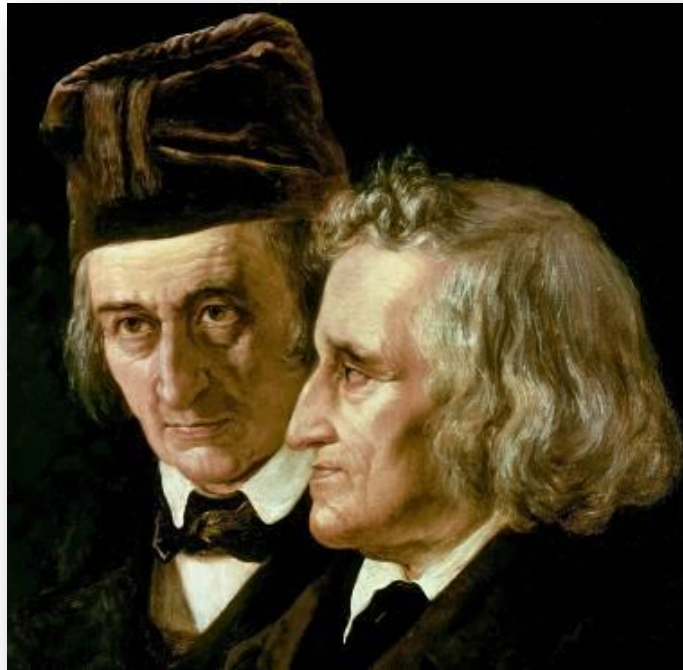
Τα έργα των **αδελφών Γκριμ** ανήκουν στο **Κοινό Κτήμα**

[Public Domain](#)

Αδελφοί Γκριμ

Από τη [Βικιπαίδεια](#), την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Οι αδελφοί Γιάκομπ (Jacob Ludwig Carl Grimm) και Βίλχελμ Καρλ Γκριμ (Wilhelm Carl Grimm) ήταν δύο ιδιαίτερα δημοφιλείς συλλέκτες παραδοσιακών παραμυθιών που γεννήθηκαν στις 4 Ιανουαρίου του 1785 και στις 24 Φεβρουαρίου του 1786 αντίστοιχα στο Χάναου της Γερμανίας.

Οι γονείς τους Φίλιπ Βίλχελμ (Philip Wilhelm Grimm) και Δωροθέα (Dorothea Zimmer), είχαν συνολικά εννέα παιδιά, από τα οποία τα τρία απεβίωσαν όταν ήταν ακόμα βρέφη. Όταν ο Γιάκομπ, που ήταν και ο μεγαλύτερος εν ζωή γιος, ήταν ένδεκα ετών, ο πατέρας τους πέθανε.

Τελείωσαν το Γυμνάσιο στο Κάσσελ και μετά σπούδασαν νομικά στο Πανεπιστήμιο του Μάρμπουργκ. Αφού εργάστηκαν ένα διάστημα ως βιβλιοθηκάριοι στο Κάσσελ προσελήφθησαν ως καθηγητές στο Πανεπιστήμιο του Γκέτινγκεν, ο Γιάκομπ το 1830 και ο αδελφός του πέντε χρόνια αργότερα. Όμως το 1837 απολύθηκαν επειδή διαμαρτυρήθηκαν μαζί με άλλους πέντε συναδέλφους τους κατά του βασιλιά Ερνέστου Αυγούστου Α', για την απόφασή του να καταργήσει το φιλελεύθερο σύνταγμα του βασιλείου του Ανόβερου. Η ομάδα των επτά, αυτών διαδηλωτών έγινε γνωστή ως "οι επτά του Γκέτινγκεν" (Göttinger Sieben).

Ο Γιάκομπ Γκριμ δεν παντρεύτηκε ποτέ, αλλά ο Βίλχελμ παντρεύτηκε την Henriette Dorothea Wild, με την οποία απέκτησε τέσσερα παιδιά. Ο Βίλχελμ Καρλ Γκριμ πέθανε στις 16 Δεκεμβρίου του 1859, ενώ ο αδελφός του Γιάκομπ στις 20 Σεπτεμβρίου του 1863 στο Βερολίνο. Και οι δύο είναι θαμμένοι στο κοιμητήριο του Αγίου Ματθαίου στο Βερολίνο.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΑΛΙΚΑΡΙ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ ΦΟΒΟΣ

Αδελφοί Γκριμ

Παραμύθι για ένα παλικάρι που
ξεκίνησε να μάθει τι θα πει φόβος

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ ζούσε ένας πατέρας με δυο γιους. Ο μεγαλύτερος ήταν έξυπνος κι επιτήδειος και ήξερε να τα βγάζει πάντοτε πέρα. Ο μικρός όμως ήταν κουτός, τίποτα δεν καταλάβαινε, τίποτα δεν μπορούσε να μάθει. Κι όσοι τον έβλεπαν, έλεγαν: «Αυτό το παιδί θα είναι το βάσανο του πατέρα του!»

Όποια δουλειά κι αν είχαν, την έκανε πάντα ο μεγαλύτερος. Όταν όμως ο πατέρας τον έστελνε για θέλημα αργά το βράδυ ή, ακόμα χειρότερα, μέσα στη νύχτα, κι ο δρόμος περνούσε απ' το προαύλιο της εκκλησίας ή κάποιο άλλο ερημικό μέρος, τότε εκείνος απαντούσε:

«Αχ, όχι πατέρα μου, δεν πάω. Και μόνο που το σκέφτομαι, ανατριχιάζω απ' το φόβο μου!» Γιατί ήταν φοβητσιάρης. Τα βράδια πάλι, μπροστά στο τζάκι, όταν διηγούντουσαν τρομαχτικές ιστορίες, απ' αυτές που σου σηκώνουν την τρίχα, τότε πολλοί έλεγαν: «Αχ, πώς φοβήθηκα!» Ο μικρός γιος, καθισμένος στη γωνιά του, τ' άκουγε όλα αυτά και δεν μπορούσε να τα καταλάβει. «Λένε όλοι τους: Φοβάμαι και φοβάμαι! Εγώ δεν φοβάμαι, όσο κι αν

βάζω τα δυνατά μου! Θά 'ναι, φαίνεται, άλλη μια δύσκολη τέχνη, απ' αυτές που δεν καταλαβαίνω!»

Να όμως που μια φορά ο πατέρας του γύρισε και του είπε: «Για άκου εδώ, εσύ, στη γωνιά σου. Είσαι πια μεγάλος και δυνατός, πρέπει κι εσύ να μάθεις κάτι, να βγάζεις το ψωμί σου. Βλέπεις πώς δουλεύει και κουράζεται ο αδερφός σου; Εσύ όμως τζάμπα τρως και πίνεις!»

- «Α, πατέρα μου» απάντησε ο μικρός γιος. «Πολύ θά 'θελα να μάθω κι εγώ κάτι. Κι αν περνούσε απ' το χέρι μου, τότε θα μάθαινα να φοβάμαι και ν' ανατριχιάζω ακόμα απ' το φόβο μου. Ακόμα δεν έχω καταλάβει τίποτα απ' αυτή την τέχνη.»

Ο μεγαλύτερος γιος γέλασε όταν τ' άκουσε, και είπε με το νου του: «Θεούλη μου, τι χαζός που είναι ο αδερφός μου. Ποτέ του δεν πρόκειται να καταφέρει τίποτα. Όποιος θέλει να οργώσει, ξεκινάει πουρνό - πουρνό.»

Ο πατέρας αναστέναξε και αποκρίθηκε: «Εντάξει, θα μάθεις να φοβάσαι. Αλλά με το φόβο δεν θα μπορέσεις να κερδίσεις το ψωμί σου»

Μετά από λίγο ήρθε μουσαφίρης στο σπίτι τους ο καντηλανάφτης. Κι ο πατέρας άρχισε να παραπονιέται και να του λέει τον πόνο του, πόσο κουτός κι ανίκανος σε όλα ήταν ο μικρός του γιος, που δεν ήξερε τίποτα και τίποτα δεν μπορούσε να μάθει. «Φαντάσου: όταν τον ρώτησα πώς θα

προτιμούσε να βγάζει το ψωμί του, μου είπε πως θά 'θελε πάρα πολύ να μάθει να φοβάται.»

«Αν αυτό είναι όλο κι όλο το πρόβλημα σου,» απάντησε ο καντηλανάφτης, «δώσ' τον σε μένα παραγιό, κι ε γ ώ θα τον μάθω να φοβάται. Αν τον βάλεις στη δούλεψη μου, θα τον στρώσω μια χαρά.» Ο πατέρας χάρηκε, γιατί σκέφτηκε: «Ο μικρός θα ξεμυτίσει λιγάκι από δω μέσα και θα μάθει τι θα πει φόβος.» Ο καντηλανάφτης λοιπόν τον πήρε μαζί του, στο σπίτι του, και τον έβαλε να χτυπάει τις καμπάνες. Μετά από λίγες μέρες τον ξύπνησε μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα και τον έστειλε ν' ανέβει στο καμπαναριό να χτυπήσει τις καμπάνες.

«Τώρα θα καταλάβεις τι εστί τρομάρα» σκέφτηκε και ανέβηκε στα κρυφά στις σκάλες πριν απ' τον παραγιό του. Όταν το παιδί έφτασε πάνω, στις καμπάνες, και γύρισε για να πάρει το σκοινί, είδε στις σκάλες, μπροστά στο φεγγίτη, μια μορφή λευκοντυμένη.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε με δυνατή φωνή. Αλλά η μορφή δεν απάντησε, δεν σάλεψε, δεν κουνήθηκε ρούπι.

«Απάντησε μου,» φώναξε το παλικάρι. «Η φύγε αμέσως. Δεν έχεις καμιά δουλειά εδώ, μέσα στη νύχτα.» Ο καντηλανάφτης όμως έμεινε ακίνητος, για να πιστέψει ο παραγιός του ότι είχε απέναντι του ένα φάντασμα.

Για δεύτερη φορά φώναξε ο νεαρός: «Τι θέλεις άδω Μίλα! Αν είσαι τίμιος άνθρωπος, δώσε μου απάντηση... Αλλιώς θα σε πετάξω κάτω απ' τις σκάλες!»

Ο καντηλανάφτης δεν τον πίστεψε. «Μπα, δεν θα το κάνει!» σκέφτηκε κι εξακολούθησε να στέκεται ακίνητος κι αμίλητος, σαν νά 'ταν από πέτρα.

Το παλικάρι τότε τον ρώτησε για τρίτη φορά. Κι όταν έμεινε χωρίς απάντηση κι αυτή του η ερώτηση, πήρε φόρα κι έσπρωξε το φάντασμα και το γκρέμισε κάτω απ' τις σκάλες. Ο καντηλανάφτης κουτρουβαλιάστηκε δέκα σκαλιά κι έμεινε κουβαριασμένος σε μια γωνιά. Ο παραγιός του χτύπησε τις καμπάνες, γύρισε σπίτι και χωρίς να πει λέξη έπεσε ξανά για ύπνο.

Η καντηλανάφτισσα περίμενε τον άντρα της, περίμενε, περίμενε, εκείνος όμως δεν ερχόταν. Τελικά τη ζώσανε τα φίδια, ξύπνησε τον παραγιό και τον ρώτησε: «Μήπως ξέρεις πού είναι ο άντρας μου; Ανέβηκε στο καμπαναριό πριν από σένα.»

- «Όχι» αποκρίθηκε το παλικάρι. «Δεν ξέρω. Αλλά εκεί πάνω, στο καμπαναριό, μπροστά στο φεγγίτη, ήταν ένας που δεν μιλούσε και δεν ήθελε να πει ποιος ήταν και δεν έφευγε. Θάρρεψα λοιπόν πως ήταν κάποιος σκανταλιάρης και τον γκρεμοτσάκισα κάτω απ' τις σκάλες. Για πήγαινε να δεις. Θα λυπηθώ πολύ αν ήταν ο καντηλανάφτης.» Η γυναίκα έφυγε τρέχοντας. Και πράγματι βρήκε τον άντρα της πεσμένο σε μια γωνιά, μ' ένα πόδι σπασμένο, να κλαίει και να χτυπιέται απ' τους πόνους. Τον κουβάλησε στο σπίτι κι ύστερα έτρεξε με φωνές και κλάματα στον πατέρα του νεαρού. «Ο γιος σου» του είπε, «μας έφερε μεγάλη συμφορά. Έριξε τον άντρα μου απ' τις σκάλες και τού 'σπασε το πόδι. Έλα να τον πάρεις τον ακαμάτη απ' το σπίτι μας.» Ο πατέρας τρόμαξε, πήγε τρέχοντας και έδειρε το γιο του. «Τι σκανταλιές είναι αυτές, πάλι; Ο Οξαποδώς σ' έσπρωξε να κάνεις τέτοια πράγματα!»

- «Πατέρα μου» απάντησε ο μικρός γιος, «άκουσε με, δεν φταίω. Είδα κάποιον μπροστά μου να στέκεται μέσα στη νύχτα, σαν άνθρωπος κακός, που έχει κακό στο νου του. Δεν ήξερα ποιος ήταν και τρεις φορές τον ρώτησα, τρεις φορές του είπα να μιλήσει ή να φύγει.»

- «Αχ» αναστέναξε ο πατέρας του. «Όλο έγνοιες και βάσανα θά 'χω μ' εσένα. Φύγε απ' τα μάτια μου. Δεν θέλω πια να σε βλέπω.»

- «Εντάξει, πατέρα μου. Θα φύγω. Περίμενε μόνο να ξημερώσει και θα πάω να βρω την τύχη μου και να μάθω να φοβάμαι. Έτσι θά 'χω κι εγώ μια τέχνη που θα μπορεί να με θρέψει.»

- «Άντε να μάθεις ό,τι θέλεις» του είπε ο πατέρας του. «Εμένα το ίδιο μου κάνει. Πάρε και πενήντα τάλαρα να πορευτείς στην αρχή. Κι όταν σε ρωτάνε, να μη λες από πού είσαι και ποιος είναι ο πατέρας σου, γιατί ντρέπομαι για λογαριασμό σου.»

- «Εντάξει, πατέρα μου. Θα κάνω αυτό που θέλεις. Είναι εύκολο και δεν θα το ξεχάσω.»

Μόλις, λοιπόν, χάραξε ο Θεός τη μέρα, το παλικάρι έχωσε τα πενήντα τάλαρα στην τσέπη του και βγήκε στον μεγάλο δρόμο. Κι όπως περπατούσε, μονολογούσε κι έλεγε: «Αχ , και να μπορούσα να φοβηθώ! Μακάρι να μπορούσα να φοβηθώ!» Στο δρόμο που πήγαινε, συνάντησε κάποιον κι άρχισαν να περπατάνε μαζί. Κι έτσι όπως περπατούσαν, ο ξένος άκουσε τα λόγια που έλεγε ο νεαρός στον εαυτό του. Μετά από λίγο συνάντησαν ένα δέντρο ψηλό, που στα κλαδιά του κρέμονταν εφτά κρεμασμένοι. Ο ξένος τότε λέει στο παλικάρι: «Βλέπεις αυτό εκεί το δέντρο; Στα κλαριά του μόλις παντρεύτηκαν εφτά νομάτοι με την κόρη του σχοινοπλόκου.

Και τώρα μαθαίνουν να πετάνε. Κάτσε από κάτω και περίμενε να νυχτώσει. Και τότε θα μάθεις μια χαρά τι θα πει φόβος.»

- «Αν δεν χρειάζεται τίποτα άλλο, τότε δεν θα δυσκολευτώ» απάντησε το παλικάρι. «Αν όμως μάθω τόσο γρήγορα να φοβάμαι, τότε θα σου δώσω τα πενήντα μου τάλαρα. Έλα αύριο το πρωί, νωρίς - νωρίς, να με βρεις, και θα σου τα δώσω.» Και πήγε κάτω απ' το δέντρο με τους κρεμασμένους, κάθισε και περίμενε τη νύχτα. Κι επειδή κρύωνε, άναψε φωτιά. Τα μεσάνυχτα όμως η παγωνιά ήταν μεγάλη και φυσούσε πολύ και παρ' όλη τη φωτιά του δεν μπορούσε να ζεσταθεί. Ο άνεμος έδερνε τους κρεμασμένους και τους χτυπούσε τον έναν πάνω στον άλλον και τους κουνούσε πέρα-δώθε. Κι ο νεαρός είπε με το νου του: «Κάνει τόσο κρύο που έχω ξεπαγιάσει ακόμα κι εγώ εδώ κάτω, που στέκομαι δίπλα στη φωτιά. Φαντάσου πόσο θα κρυώνουν αυτοί εκεί πάνω, που τους δέρνει ο άνεμος κι η παγωνιά.» Κι επειδή είχε καλή καρδιά, έστησε τη σκάλα, ανέβηκε, τους έλυσε έναν - έναν και τους κατέβασε κοντά στη φωτιά και τους εφτά. Ύστερα συδαύλισε τις φλόγες και τους έβαλε γύρω να ζεσταθούν. Αυτοί όμως κάθονταν ασάλευτοι και δεν μιλούσαν κι οι φλόγες άρχισαν να γλείφουν τα ρούχα τους.

Εκείνος τότε τους είπε: «Προσέξτε, γιατί θα σας ξανακρεμάσω εκεί που ήσασταν.» Οι πεθαμένοι όμως δεν απάντησαν, δεν σάλεψαν κι άφησαν τα ρούχα τους να καίγονται. Το παλικάρι τότε θύμωσε και τους είπε: «Αν δεν

προσέχετε, εγώ δεν μπορώ να σας βοηθήσω. Αλλά δεν θα κάτσω να καώ μαζί σας.» Και μ' αυτά τα λόγια τούς ξανακρέμασε με τη σειρά στα κλαδιά τού δέντρου. Ύστερα πλάγιασε κοντά στη φωτιά κι αποκοιμήθηκε.

Το πρωί ήρθε ο ξένος, να πάρει τα πενήντα τάλαρα. Και τον ρώτησε: «Λοιπόν; Ξέρεις τώρα τι θα πει φόβος;»

- «Όχι» αποκρίθηκε ο νεαρός. «Πού να ξέρω; Αυτοί εκεί πάνω ούτε που άνοιξαν το στόμα τους. Άσε που είναι ακόμα

πιο χαζοί από μένα. Να φανταστείς ότι τους έβαλα να καθίσουν κοντά στη φωτιά να ζεσταθούν, και κόντεψαν να κάψουν τα ρούχα τους.» Ο ξένος τότε κατάλαβε ότι δεν θα τσέπωνε τα πενήντα τάλαρα κι έφυγε λέγοντας: «Δεν έχω ματαΐδει τέτοιον ατρόμητο.»

Το παλικάρι συνέχισε κι αυτό το δρόμο του κι άρχισε πάλι να μονολογεί και να λέει: «Αχ, και να μπορούσα να φοβηθώ! Μακάρι να μπορούσα! «Κι ένας αμαξάς, που ερχόταν πίσω του, τον άκουσε και ρώτησε: «Ποιος είσαι;»

- «Δεν ξέρω» αποκρίθηκε το παλικάρι.

Ο αμαξάς τον ξαναρώτησε: «Πούθε έρχεσαι;»

- «Δεν ξέρω»

- «Και ποιος είναι ο πατέρας σου;»

- «Αυτό δεν μπορώ να το πω.»

- «Και τι μουρμουρίζεις συνέχεια ανάμεσα στα δόντια σου;»

- «Αχ» αποκρίθηκε ο νεαρός, «θα 'θελα τόσο πολύ να μάθω να φοβάμαι, αλλά κανείς δεν μπορεί να μου εξηγήσει τι θα πει φόβος.»

- «Άσε τις κουταμάρες» είπε ο αμαξάς, «κι έλα μαζί μου. Θα κοιτάξω να σε βολέψω κάπου κι εσένα.» Το παλικάρι τον ακολούθησε και το βράδυ έφτασαν σ' ένα πανδοχείο, όπου στάθηκαν να περάσουν τη νύχτα. Μπαίνοντας εκεί, το παλικάρι μονολόγησε πάλι και είπε: «Αχ, Θεέ μου, ας μάθαινα

επιτέλους τι θα πει φόβος!» Κι ο ταβερνιάρης, που τον άκουσε, γέλασε και του είπε: «Αν έχεις όρεξη να μάθεις τι θα πει φόβος, ήρθες στον σωστό τόπο.»

- «Αχ, κράτα τη γλώσσα σου» είπε η ταβερνιάρισσα, «κι έτσι έχασαν τη ζωή τους κάμποσα γενναία παλικάρια. Κρίμα στα μάτια του και στην ομορφιά του, να μην ξαναδεί το φως του ήλιου!» Το παλικάρι όμως επέμεινε: «Όσο δύσκολο κι αν είναι, εγώ θέλω να μάθω να φοβάμαι. Στο κάτω - κάτω γι αυτό το λόγο ξεκίνησα να βρω την τύχη μου στον κόσμο.» Και δεν έλεγε ν' αφήσει τον ταβερνιάρη σε χλωρό κλαρί, ώσπου τελικά εκείνος αναγκάστηκε να του πει πως εκεί κοντά βρισκόταν ένας καταραμένος πύργος, όπου θα μπορούσε και ο πιο γενναίος να μάθει τι σημαίνει φόβος, αρκεί να περνούσε εκεί μέσα κλεισμένος τρεις ολόκληρες νύχτες. Κι ο βασιλιάς της χώρας είχε υποσχεθεί την κόρη του σ' όποιον θα τολμούσε να κάνει τέτοιο κατόρθωμα. Η βασιλοπούλα ήταν η πιο όμορφη κοπέλα που είχε αντικρίσει ποτέ ο ήλιος.

Στον πύργο ήταν κρυμμένοι αμύθητοι θησαυροί κι αμέτρητα δαιμόνια αγρυπνούσαν πάνω τους. Αλλά μετά από τρεις νύχτες οι θησαυροί θα ελευθερώνονταν. Κι ήταν αρκετοί για να κάνουν πλούσιο ακόμα και τον πιο φτωχό. Πολλοί είχαν δοκιμάσει την τύχη τους κι είχαν μπει μέσα στον καταραμένο πύργο. Αλλά κανείς δεν είχε βγει ζωντανός από κει μέσα. Την άλλη μέρα το πρωί το παλικάρι πάει στο βασιλιά και του λέει: «Αν μ' αφήσεις, βασιλιά μου, θα μπω στον

καταραμένο πύργο και θα μείνω εκεί μέσα τρεις μέρες και τρεις νύχτες.»

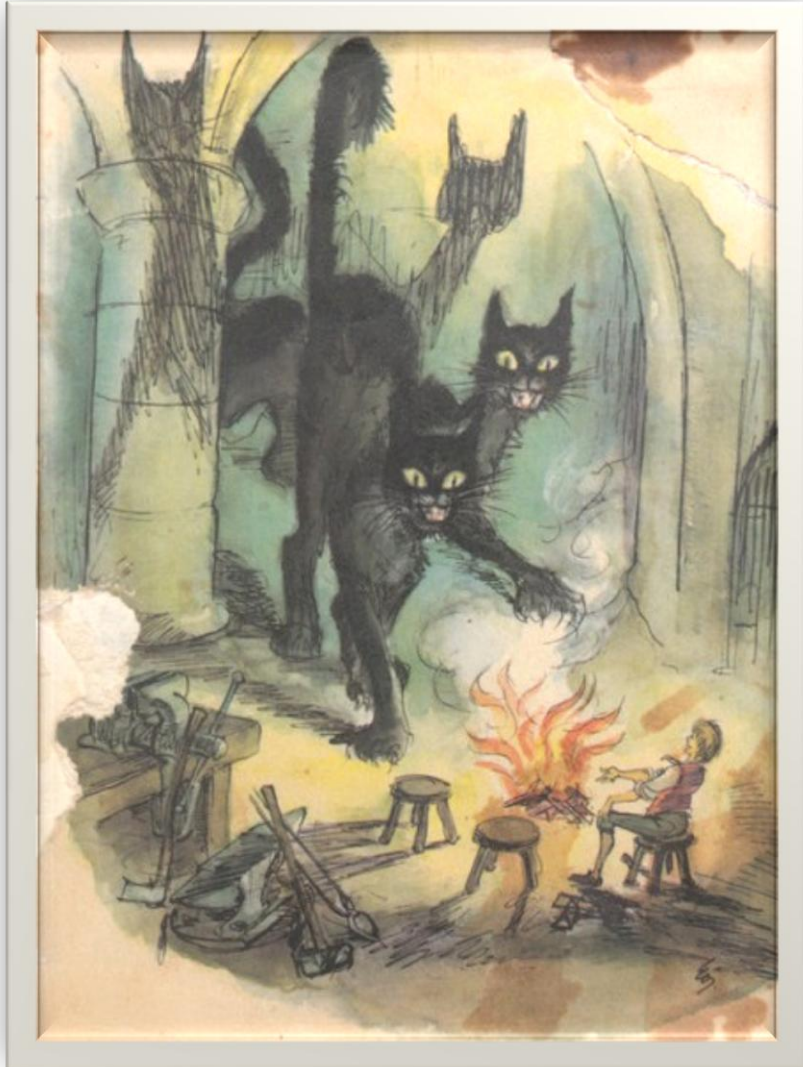
Ο βασιλιάς γύρισε, τον είδε, κι επειδή του άρεσε, είπε: Μπορείς να ζητήσεις τρία πράγματα και να τα πάρεις μαζί σου στον καταραμένο πύργο. Μόνο που πρέπει να είναι άψυχα και τα τρία.» Το παλικάρι τότε αποκρίθηκε: «Θα πάρω μια φωτιά, έναν τόρνο κι έναν πάγκο μαραγκού με το μαχαίρι του.»

Ο βασιλιάς πρόσταξε να τα μεταφέρουν αμέσως στον πύργο, όσο έφεγγε ακόμα το φως της μέρας. Όταν νύχτωσε, ανέβηκε το παλικάρι στον πύργο, διάλεξε ένα δωμάτιο κι άναψε τη φωτιά του, ακούμπησε δίπλα τον πάγκο με το μαχαίρι και κάθισε στον τόρνο. «Αχ, Θεέ μου, να μάθαινα τι θα πει φόβος!» έλεγε και ξανάλεγε.

«Μου φαίνεται όμως ότι ούτε δω θα καταφέρω τίποτα.» Κατά τα μεσάνυχτα σηκώθηκε να συδουλίσει τη φωτιά του. Κι όπως φυσούσε τα κάρβουνα να πάρουν φωτιά τα ξύλα, άκουσε ξάφνου από μια γωνιά: «Νιάου, νιάου! Τι κρύο που κάνει!»

- «Τι φωνάζετε, βρε χαϊβάνια;» γύρισε και είπε το παλικάρι. «Αφού κρυώνετε, ελάτε κοντά να ζεσταθείτε.» Δεν είχε καλά - καλά αποσώσει τη κουβέντα του και δυο θεόρατες μαύρες γάτες βρέθηκαν μ' ένα σάλτο δίπλα του τα μάτια τους πετούσαν φλόγες και τον κοιτούσαν αγριεμένες. Κι αφού

ζεστάθηκαν λιγάκι, γύρισαν και του είπαν: «Φιλαράκο, είσαι για μια παρτίδα χαρτιά;»

- «Και γιατί όχι;» απάντησε εκείνος. «Δείξτε μου όμως πρώτα τα νύχια σας.» Οι γάτες έβγαλαν τότε τα νύχια τους. Κι εκείνος είπε: «Ω! Μα την αλήθεια, έχουν παραμακρύνει. Για σταθείτε να σας τα κόψω, μια στιγμή!» Τις αρπάζει λοιπόν απ' το σβέρκο, τις βάζει πάνω στον πάγκο του και πιάνει τα πόδια τους στη μέγγενη, Τώρα που είδα τα νύχια σας από κοντά, μου 'φυγε η όρεξη να παίξω μαζί σας χαρτιά» τους λέει κι

αμέσως τις σκοτώνει και τις πετάει έξω απ' το παράθυρο, στην τάφρο του πύργου.

Μόλις όμως ξεμπέρδεψε μ' αυτές τις δυο και γύρισε να ξεκουραστεί κοντά στη φωτιά του, άρχισαν να πετιούνται απ' όλες τις μεριές, απ' όλες τις γωνίτσες, μαύρες γάτες και μαύρα σκυλιά, με περιλαίμια από φωτιά. Κι ήταν αμέτρητα τα ζώα, τόσο που το παλικάρι δεν είχε πια τόπο να σταθεί: ούρλιαζαν φριχτά κι απαίσια, ποδοπατούσαν τη φωτιά του, τραβολογούσαν τα ξύλα και τα κάρβουνα από δω κι από κει και κόντευαν να του τη σβήσουν. Εκείνος έμεινε κάμποσες στιγμές ήσυχος και τα κοιτάζε. Όταν όμως είδε ότι τελειωμό δεν είχαν κι ότι από μόνα τους δεν επρόκειτο να σταματήσουν, πήρε το μαχαίρι του και φώναξε δυνατά: «Φύγετε , βρομερά ζωντανά! Χαθείτε από μπροστά μου!»

Άλλα τὸ 'βαλαν στα πόδια, άλλα πρόλαβε και τα σκότωσε κι ύστερα τα πέταξε κι αυτά στα νερά της τάφρου. Γυρίζοντας φύσηξε τα κάρβουνα να ξαναφουντώσει τη φωτιά του και κάθισε να ζεσταθεί. Κι έτσι όπως καθόταν, δεν μπορούσε να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά και κόντευε πια να τον πάρει ο ύπνος. Έριξε τότε μια ματιά γύρω του και είδε στη γωνιά ένα μεγάλο κρεβάτι. «Ούτε παραγγελία να το είχα!» είπε με το νου του. Και ξάπλωσε να κοιμηθεί. Μόλις όμως έκλεισε τα βλέφαρα του, το κρεβάτι σηκώθηκε κι άρχισε να πετάει σ' ολόκληρο τον πύργο. «Μια χαρά είναι!» σκέφτηκε το παλικάρι. «Ό,τι πρέπει!» Και το κρεβάτι έτρεχε, λες κι ήταν

ζεμένα έξι άλογα και το τραβούσαν, ανεβοκατέβαινε σκάλες, περνούσε διαδρόμους, διέσχιζε σάλες.

Ώσπου, ξάφνου, δίνει μια, χοπ! κι αναποδογυρίζει κι έρχεται τα πάνω κάτω και τον κουκουλώνει. Εκείνος όμως πετάει από πάνω του κουβέρτες και στρώματα και μαξιλάρια, σηκώνεται και λέει: "Τέρμα για μένα. Ας ανεβεί ο επόμενος! «Και μ' αυτά τα λόγια ξάπλωσε κοντά στη φωτιά του και κοιμήθηκε μονορούφι μέχρι το πρωί . Μόλις ξημέρωσε, ήρθε στον πύργο ο βασιλιάς.

Κι όταν τον είδε ξαπλωμένο καταγής, τον πέρασε για πεθαμένο και φαντάστηκε ότι τον είχαν ξεπαστρέψει τα φαντάσματα. «Κρίμα το όμορφο το παλικάρι!» είπε στενοχωρημένος. Ο νεαρός όμως τον άκουσε και σηκώθηκε

λέγοντας: «Ε, μη βιάζεσαι και τόσο πολύ! Ακόμα εδώ είμαι!» Ο βασιλιάς έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Χάρηκε όμως και τον ρώτησε πώς πέρασε τη νύχτα. «Μια χαρά πέρασα» αποκρίθηκε ο νεαρός. «Κι αφού πέρασε η πρώτη νύχτα, θα περάσουν και οι άλλες.» Όταν πήγε στον ταβερνιάρη, εκείνος δεν πίστευε στα μάτια του. «Δεν το περίμενα να σε ξαναδώ ζωντανό» του είπε. «Έμαθες τώρα πια τι θα πει φόβος;»

- «Όχι» του απάντησε το παλικάρι. «Όλες μου οι προσπάθειες πάνε στράφι. Μακάρι να βρισκότανε κάποιος να μου το εξηγήσει!»

Τη δεύτερη νύχτα ξαναπήγε στον πύργο, κάθισε κοντά στη φωτιά του κι άρχισε πάλι το ίδιο τροπάρι: «Αχ, και να μπορούσα να φοβηθώ! Αχ, και να μπορούσα να φοβηθώ!» Όταν κόντευαν τα μεσάνυχτα, ακούστηκε βρόντος και κρότος φοβερός, που ολοένα δυνάμωνε. Μετά απλώθηκε για μια στιγμή σιωπή. Κι ύστερα ένας μισός άνθρωπος έπεσε απ' την καμινάδα και κατρακύλησε στα πόδια του ουρλιάζοντας. «Ε, εσύ!» φώναξε το παλικάρι. «Πού είναι το άλλο σου μισό; Δεν μπορεί να μείνεις έτσι!» Αμέσως ξανάρχισαν τα βογκητά και τα ουρλιαχτά και σε λίγο έπεσε και το υπόλοιπο μισό κορμί απ' την καμινάδα. «Κάτσε» του λέει το παλικάρι. «Θα ρίξω ξύλα στη φωτιά, να ζεσταθείς λιγάκι.» Όταν όμως τέλειωσε κι ετοιμάστηκε να καθίσει πάλι στον πάγκο του, τι να δει; Τα δυο μισά κορμιά είχαν ενωθεί κι είχαν στρογγυλοκαθίσει στον πάγκο του.

«Ε, δεν είπαμε κι έτσι!» φώναξε το παλικάρι. «Ο πάγκος είναι δικός μου.» Ο μισός-μισός άνθρωπος δεν εννοούσε να παραμερίσει, ο νεαρός όμως δεν τὸ 'βαλε κάτω: τον έσπρωξε δυνατά και κάθισε ξανά στη θέση του. Τότε άρχισαν να πέφτουν κι άλλοι άνθρωποι, μισοί - μισοί, απ' την καμινάδα, ο ένας μετά τον άλλον. Κρατούσαν εννέα ανθρώπινα κόκαλα, που τὰ 'στησαν όλα μαζί κι άρχισαν να τα σημαδεύουν με δυο νεκροκεφαλές. Το παλικάρι ζήλεψε και τους ρώτησε: «Για ακούστε, μπορώ να παίξω κι εγώ μαζί σας;»

- «Να παίξεις. Άμα έχεις λεφτά...»

- «Λεφτά έχω, αλλά οι μπάλες σας δεν είναι ολοστρόγγυλες,» τους απάντησε, πήρε τις νεκροκεφαλές και άρχισε να τις πελεκάει στον τόρνο του, ώσπου έγιναν στ' αλήθεια ολοστρόγγυλες. «Έτσι μπράβο!», είπε. «Τώρα θα κυλάνε πολύ καλύτερα από πριν. Αρχίζουμε;» Έτσι έπαιξε μαζί τους κι έχασε λίγα απ' τα χρήματα του. Όταν όμως χτύπησαν μεσάνυχτα, όλα εξαφανίστηκαν από μπροστά του. Τότε πλάγιασε κι εκείνος κι αποκοιμήθηκε ήσυχα ως το ξημέρωμα.

Την άλλη μέρα ο βασιλιάς ξανάρθε και τον ρώτησε: «Πώς τα πήγες τούτη τη νύχτα;»

- «Έπαιξα μπάλες με κάτι φιλαράκια» του αποκρίθηκε το παλικάρι. «Κι έχασα λίγα χρήματα.»

- «Και δεν φοβήθηκες;»

- «Τι να φοβηθώ; Εγώ διασκέδασα πολύ. Μακάρι να μπορούσα να μάθω τι θα πει φόβος!»

Την τρίτη νύχτα κάθισε πάλι στον πάγκο του και μονολογούσε θλιμμένος: «Αχ, μακάρι νά 'ξερα τι θα πει φόβος!» Είχε νυχτώσει πια για τα καλά, όταν ξάφνου παρουσιάστηκαν μπροστά του έξι γεροί και ψηλοί άντρες, που κουβαλούσαν ένα φέρετρο. «Θά 'ναι σίγουρα το ξαδερφάκι μου, που πέθανε πριν από λίγες μέρες!» είπε τότε το παλικάρι και κάνοντας νόημα με το χέρι του φώναξε: «Ξάδερφε, εδώ είμαι! Έλα!» Οι έξι άντρες άφησαν το φέρετρο κατάχαμα. Κι εκείνος πλησίασε, άνοιξε το σκέπασμα και μέσα ήταν ξαπλωμένος ένας πεθαμένος. Ο νεαρός τον άγγιξε στο πρόσωπο, αλλά το κρέας του ήταν κρύο σαν τον πάγο. «Κάτσε» του είπε, «εγώ θα σε ζεστάνω.» Και μ' αυτά τα λόγια πήγε στη φωτιά, ζέστανε το χέρι του και το ακούμπησε στα μάγουλα του πεθαμένου. Εκείνος όμως εξακολουθούσε να μένει παγωμένος όπως και πρώτα. Το παλικάρι τότε τον έβγαλε απ' το φέρετρο, τον κουβάλησε κοντά στη φωτιά, τον κάθισε μπροστά του κι άρχισε να του τρίβει τα χέρια, μπας και γυρίσει το αίμα μέσα του. Είδε όμως ότι ούτε έτσι κατάφερνε τίποτα. Τότε μηχανεύτηκε άλλον τρόπο: «Όταν κοιμούνται δυο μαζί στο κρεβάτι, τότε ζεσταίνονται!» Κουβάλησε λοιπόν τον πεθαμένο στο κρεβάτι, τον σκέπασε και χώθηκε κάτω απ' τις κουβέρτες δίπλα του. Πέρασε λίγη ώρα κι ο πεθαμένος ζεστάθηκε πράγματι κι άρχισε να κουνιέται. «Βλέπεις, ξαδερφάκι μου;» είπε τότε το παλικάρι. «Δεν σ' το είπα ότι θα σε ζεστάνω;» Ο πεθαμένος όμως ανασηκώθηκε και είπε: «Ετοιμάσου να πεθάνεις! Γιατί θα σε στραγγαλίσω!»

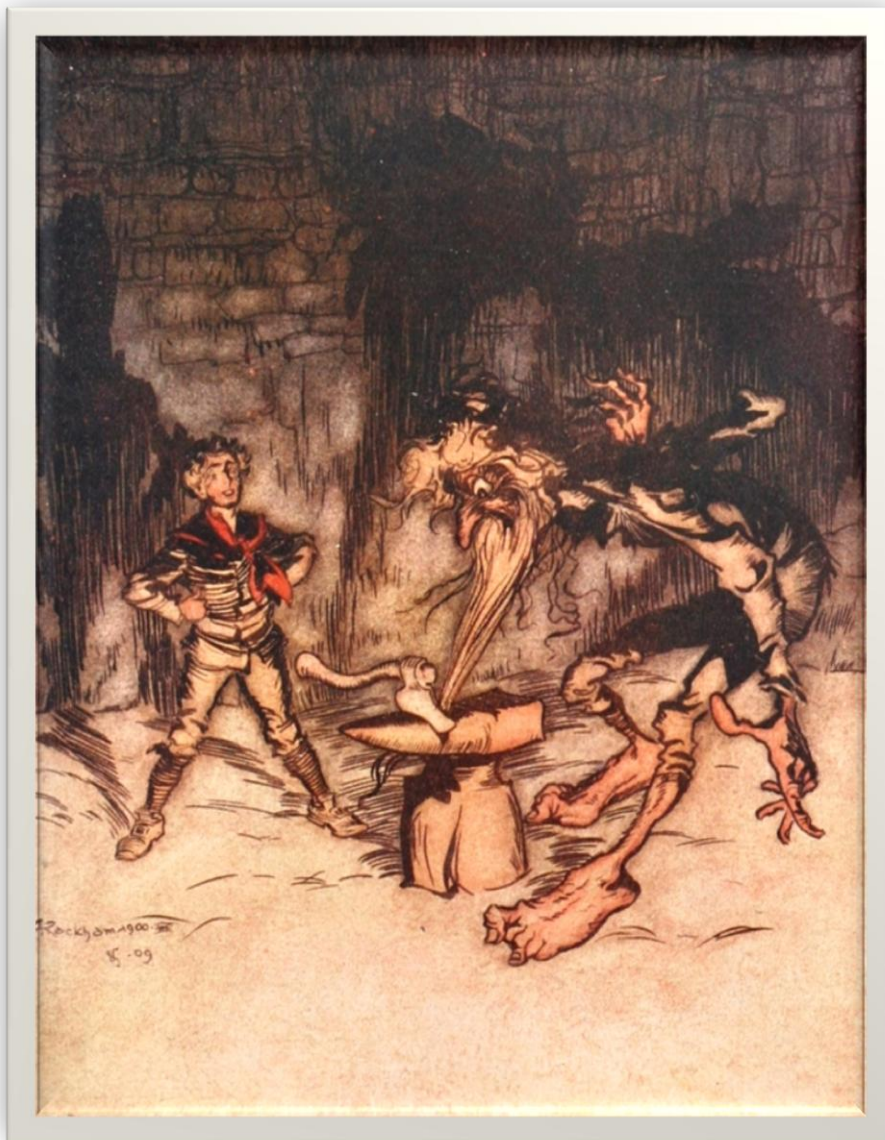
- «Τι; Αυτό είναι το ευχαριστώ σου; Άντε χάσου, στο φέρετρο σου!» Και με μια κλωτσιά τον ξαποστέλνει πίσω στο φέρετρο και κλείνει από πάνω το σκέπασμα. Τότε παρουσιάστηκαν οι έξι άντρες, σήκωσαν πάλι την κάσα κι έφυγαν. «Ούτε αυτή τη φορά κατάφερα να φοβηθώ» σκέφτηκε το παλικάρι. «Ποτέ δεν πρόκειται να μάθω τι είναι αυτό το πράγμα, ο φόβος.» Τότε μπήκε ξάφνου ένας άντρας μεγαλύτερος απ' όλους τους άλλους, φοβερός και τρομερός στην όψη. Ήταν όμως γέρος κι είχε μακριά, ολόασπρη γενειάδα.» Δεν θ' αργήσεις, κακομοίρη μου, να μάθεις τι θα πει φόβος» του φώναξε. «Γιατί ήρθε η ώρα να πεθάνεις.»

- «Μη βιάζεσαι!» αποκρίθηκε το παλικάρι. «Κι αν ήρθε η ώρα να πεθάνω, ας κοπιάσει ο θάνατος να με πάρει!»

- «Τούτη κιόλας τη στιγμή θα σε περιλάβω, φιλαράκο μου!» φώναξε ο δαίμονας. «Για σιγά» του είπε το παλικάρι. «Δεν είσαι μονάχα του λόγου σου δυνατός. Είμαι κι εγώ γερός στα χέρια, γερός όσο κι εσύ, ίσως και παραπάνω.»

- «Αυτό θα το δούμε» απάντησε ο γέρος. «Αν είσαι πράγματι δυνατότερος, θα σ' αφήσω να φύγεις. Έλα, λοιπόν, να μετρηθούμε!» Τον οδήγησε από σκοτεινούς διαδρόμους σ' ένα υπόγειο σιδεράδικο. Κι εκεί ο γέρος σήκωσε μια βαριά και χτύπησε το ένα αμόνι τόσο δυνατά, που τό 'χωσε σχεδόν στο χώμα. «Αυτό δεν είναι τίποτα» είπε το παλικάρι και προχώρησε στο άλλο αμόνι. Ο γέρος στάθηκε δίπλα του, να βλέπει. Κι η άσπρη γενειάδα του κρεμόταν πάνω από το αμόνι. Το

παλικάρι σήκωσε το τσεκούρι του και χτύπησε το αμόνι τόσο δυνατά που το ατσάλι σκίστηκε στα δυο. Και στη χαραματιά σφηνώθηκε η γενειάδα τού γέρου. «Τώρα σε κρατάω εγώ!» φώναξε ο νεαρός. «Κι ήρθε η δική σου η ώρα να πεθάνεις!» Κι αρπάζοντας ένα σιδερολοστό άρχισε να τον χτυπάει, ώσπου ο άλλος ζήτησε έλεος και τού 'ταξε μεγάλα πλούτη, αν του χάριζε τη ζωή. Το παλικάρι τράβηξε το τσεκούρι του από το αμόνι και ο γέρος ελευθερώθηκε.

Αμέσως ξαναγύρισαν στον πύργο και στο κατώι του έδειξε τρία σεντούκια γεμάτα χρυσάφι. «Ένα για τους φτωχούς, ένα για το βασιλιά κι ένα για σένα,» είπε. Τη στιγμή εκείνη χτύπησαν μεσάνυχτα κι ο γέρος χάθηκε κι έγινε καπνός. Και το παλικάρι έμεινε μόνο του μέσα στο σκοτάδι. «Πρώτα πρώτα, ας βγω από δω μέσα,» είπε και ψαχουλεύοντας βρήκε την πόρτα, έφτασε στο δωμάτιο του και κοιμήθηκε ως το πρωί, δίπλα στη φωτιά του. Την άλλη μέρα ήρθε πάλι ο βασιλιάς και τον ρώτησε: «Έμαθες τώρα πια τι θα πει φόβος;»

- «Όχι» αποκρίθηκε το παλικάρι. «Όχι ακόμα. Χτες βράδυ ήρθε ένας ξάδερφος μου πεθαμένος, κι ένας γέρος μ' άσπρη γενειάδα. Αυτός μου 'δειξε κάτω στο υπόγειο και τρία σεντούκια γεμάτα χρυσάφι. Αλλά κανείς δεν μου εξήγησε τι θα πει φόβος.» Τότε ο βασιλιάς του είπε: «Κατάφερες να λύσεις τα μάγια του πύργου και θα σου δώσω την κόρη μου να την πάρεις γυναίκα σου.»

- «Ωραία είναι όλα αυτά» αποκρίθηκε το παλικάρι. «Μόνο που δεν κατάφερα ακόμα να μάθω τι θα πει φόβος.» Ανέβασαν τότε το χρυσάφι και γιόρτασαν το γάμο με χαρές και πανηγύρια. Αλλά ο νέος βασιλιάς, όσο κι αν αγαπούσε την όμορφη γυναίκα του, έλεγε και ξανάλεγε στενοχωρημένος: «Αχ, και νά 'ξερα τι θα πει φόβος! Αχ, και νά 'ξερα τι θα πει φόβος! «Έτσι έλεγε και ξανάλεγε και τελειωμό δεν είχε, ώσπου η γυναίκα του βαρέθηκε να τον ακούει. Κι η βάγια της γυρίζει και της λέει: «Θα βρω εγώ τρόπο και θα τον

τρομάξω. Κάτσε και θα δεις!» Και τρέχει έξω, στο ποταμάκι που περνούσε απ' τον κήπο του παλατιού, και γεμίζει έναν κουβά με μικρά ψαράκια του γλυκού νερού. Τη νύχτα, λοιπόν, που ο νεαρός βασιλιάς κοιμόταν, η βασίλισσα τον ξεσκέπασε και τον έλουσε με το παγωμένο νερό, όπου τα ψάρια σπαρταρούσαν ακόμα ζωντανά. Πετάγεται τότε ο νεαρός βασιλιάς απ' τον ύπνο του και φωνάζει: «Αχ, καλή μου γυναίκα, πώς τρέμω, τρέμω σαν το ψάρι, τρέμω σύγκορμος. Τώρα πια ξέρω τι θα πει φόβος!»

ΤΟ ΕΡΓΟ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΕΝΑ
ΠΑΛΙΚΑΡΙ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΕ ΝΑ
ΜΑΘΕΙ ΤΙ ΘΑ ΠΕΙ ΦΟΒΟΣ

ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΚΡΙΜ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ
ΜΟΡΦΗ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ
2019 ΣΤΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ
ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ ΜΕ
ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
ΔΙΑΝΟΜΗ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟ
ΘΗΚΗ ΩΣ ΚΟΙΝΟ ΚΤΗΜΑ

